

Love Me Tender: Rå lesbisk machismo-punk

Udsnit af bogens forside. Constance Debré har med bogen *Love Me Tender*, der udkom på fransk i 2020 og på bl.a. engelsk og dansk i 2023, fået et internationalt gennembrud.

Bo Heimann
18.08.2023

BØGER // ANMELDELSE – Constance Debré er lynhurtigt blevet et internationalt navn, efter hendes seneste bog, *Love Me Tender* fra 2020 blev oversat i år. Den franske forfatters selvbiografiske roman om den pæne advokat, mor og hustru, der springer ud og befrier sig radikalt fra samfundets forventninger, har både nerve og energi – og alt for mange klicheer, skriver Bo Heimann.

ROMAN: *Love Me Tender*

Forfatter: Constance Debré

Oversat af Sofie Vestergaard Jørgensen. 155 sider.

Udkom d. 10. august 2023 på [Vinter Forlag](#)

Constance er ud af en god familie og har en fin karriere som advokat. Hun er gift igennem mange år med Laurent, som hun har en otteårig søn med. Alt er godt og fint og fungerer. Men hun er ved at sprænges – af ægteskabets rammer, af forventninger til hende som kvinde, af ansvaret der følger med forældreskabet, af ikke at have tid til at skrive og især af, at hun ikke lever sin homoseksualitet ud.

Så hun skrider. ”Engang ville jeg have, at alting gik godt. Nu har jeg fattet, at jeg ikke skylder nogen noget.” Klipper håret af. Går fra advokatkarriere. Går fra mand og barn. Går fra al sikkerhed, smider bøger og tøj væk og må hutle sig frem ved at stjæle og skifte mellem små og usle lejemål (bortset fra at hun går med Rolex og ferierer på fætterens chateau).

Men hun nyder den nye virkelighed. Hun svømmer hver dag. Bygger sin krop op. Bliver stærk. Det er en omfavelse af det følelsesfri maskuline, som mænd ellers er blevet tugtet for i generationer nu. Hun vil være en ensom og lovløs cowboy. Og hun skriver. Endelig skriver hun. Og hun knepper. Endelig knepper hun. Hun vælter sig i kvinder. Det ligner lidt en afhængighed *but what's not to like?*

Internationalt gennembrud

Constance Debré har rusket gevældigt op i fransk litteratur de seneste år. Hun slog igennem med romanen *Play Boy* i 2018, som hun fik Prix de la Coupole for. Hendes radikale queerstemme fortsættes i *Love Me Tender*, der har modtaget Les Inrockuptibles og givet hende et internationalt gennembrud. Constance Debré optræder på dette års Louisiana Litteratur.

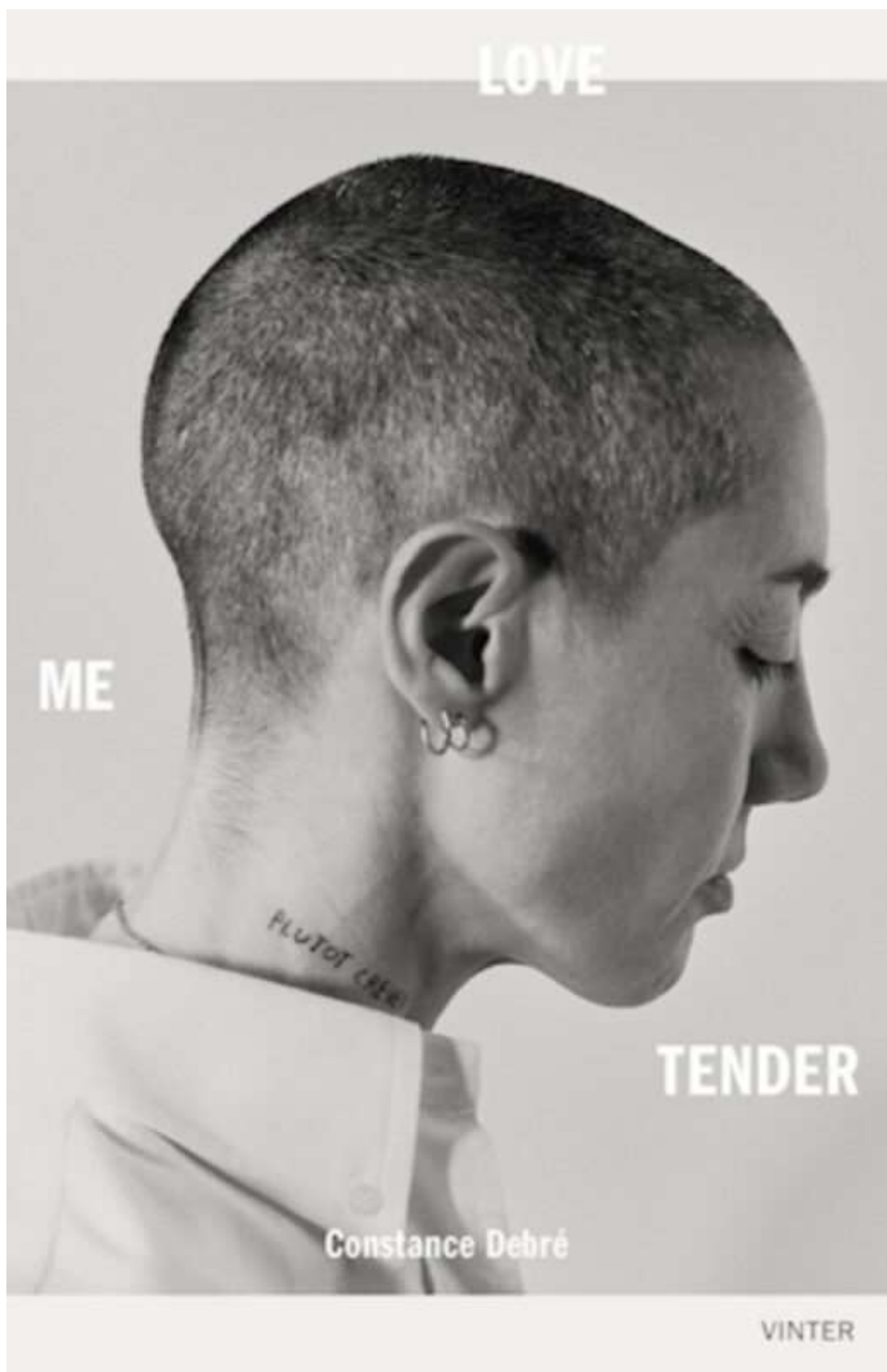
Hun har altså forladt ægteskabet, men ikke sin søn, selvom hun ikke er meget for moderskabet. Men relationen til sønnen forhindres, for en kvinde, der går hjemmefra for bl.a. at udleve sin homoseksualitet, ikke er det franske samfunds (det lyder som systemisk diskrimination) eller eksmandens (der lyder som barnlig hævn) kop te, så Debré må igennem flere år nøjes med at se sin søn meget sporadisk.

Eksmanden aflyser aftaler i sidste øjeblik, hvis de overhovedet bliver sat op og vender drengen imod Constance. Bortset fra, at Debrés frie og uforpligtende livsstil ikke ligefrem fremstår børnevenlig på nogen måde, så er det rendyrket chikane, som det offentlige system ikke gør noget ved.

Normalt er det fædre, der diskrimineres i skilsmisssystemet og forulempes af hævngherrige ekskoner med magt over børnene, så hendes historie er universelt vedkommende, men sjældent hørt med en kvinde i den udsattes rolle.

Hvem gider at være mor?

Det er med andre ord en befrielseshistorie og en kamp for accept af homoseksualitet og udvidelse af kvinde- og moderrollen. Skrevet i et befriende levende og direkte sprog. Debré lægger ikke fingre imellem. Det er ren punk. Og det er i grunden et helt forståeligt projekt, for hvem oplever ikke vanens og hverdagens kvælertag? Hvem har ikke bare en gang imellem lyst til at råbe fisse (eller pik), sprænge det hele i luften og skride ud i friheden?

Men alligevel skurrer det, fordi det bliver så ærgerligt klichéfylt og unuanceret. Debré vil være så gammeldags macho, hårdere end de hårde, mere kynisk end de kyniske, at det hurtigt bliver lidt trættende. Hun hader heteroseksuelle. De repræsenterer begrænsninger, det konforme og ”virker ældre end de er”. Hun vil være ubegrænset og ung. Hun hader mænd. ”Med mændene var der altid en grænse, nu har jeg den plads, jeg vil have, en følelse af at kunne gøre, hvad som helst.”

Bortset fra, at hun samtidig jo vil være en mand. Hun gør alt for at fremstå så maskulin som muligt. Både i tænkning og i fysisk fremtræden. ”Det var bøsse, jeg skulle have været”, som hun konstaterer, når de piger, hun knepper og hurtigt

dropper, bliver for følelsesmæssigt involveret. ”Jeg ville gerne have kunnet betale dem for at undgå misforståelser”.

Hun vil så gerne være mand, at hun tager det som en anerkendelse at blive mistænkt for incest, det er jo en ”mandeforbrydelse”. Der er tale om en bedaget machismo, der anno 2023 reelt er ret bøvet.

Og så byder det hende imod at være mor. ”Moderskabet er en obscønitet”. Selvom hun kæmper for at se sin søn, så er hun i tvivl om, hvad hun i det hele taget føler for sin søn og det at være mor. ”Jeg er ikke mor. Selvfølgelig ikke. Hvem gider være det? Andre end dem, der er mislykkedes med alt andet”.

Radikal og hadefuld

Bogens første sætning viser hendes radikalitet: ”Jeg kan ikke se, hvorfor kærligheden mellem en mor og en søn skulle være anderledes end al anden kærlighed. Hvorfor man ikke skulle kunne holde op med at elske hinanden”.

Egentlig hader hun også det feminine. Der er så meget had. Alt skal rives ned. Alt brændbart kastes på bålet i længslen efter at gribe selvstændighed og autonomi. Det skal ikke afsløres her, hvad der står tilbage i den rygende ruinhob ved bogens slutning.

Love Me Tender er en overgjort befrielseskrig. Alligevel gør den indtryk af den simple grund, at det er en kvinde, der tør sig selv og friheden. Hun opfører sig præcis så idiotisk aggressivt, selvoptaget og følelsesmæssigt knudret og afstumpet, som kun mænd historisk har gjort det, men hendes historie kan på en mærkelig måde noget. Hendes ageren og overtagelse af det maskuline har sin egen queerlogik, og derudover så lever ønsket om at stå fuldt og helt ved os selv i os alle.

Der er en nerve og energi i kvindens helt skamløse og radikale opgør med konformitet og tryghed, der derfor bliver ved med at ringe inspirerende i ørerne efter endt læsning

Læs også [Inger Tejlgaard Olesen Ravns anmeldelse af sci-fi-romanen *Membraner*, et hovedværk i kinesisksproget queerlitteratur.](#)

homoseksualitet

kvinderolle

machismo

Queer

Bo Heimann

Bo Heimann, f. 1971, har som journalist og forfatter skrevet om eksistens, samfund og kultur i 25 år. Han er uddannet journalist fra DJH i 1997. Han er medstifter af Nordic Bildung. www.boheimann.com